

Arrest

nr. 48 113 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 10 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 mei 2010.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die *loco* advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt op 16 september 2009 België binnen in het bezit van een Congolees nationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum kort verblijf

Op 16 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als aanverwant in opgaande lijn van haar Belgische kleinzoon.

Op 5 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 16/12/2009 door N., A.(...), geboren te J.(...), op 09.05.1936 en van Congolese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De verwantschap werd niet afdoende bewezen.

Om de verwantschap te bewijzen dient ofwel een DNA-test, afgenomen in een universitair ziekenhuis in België, ofwel een geboorteakte voorgelegd te worden die gelegaliseerd is door de bevoegde autoriteiten in het land waar de akte werd opgesteld of door AMABEL, het consulaat-generaal van België of het ereconsulaat gevestigd in het land waar de akte werd opgemaakt.

Betrokkene legde echter enkel een 'attestation de naissance' en een 'attestation d'impossibilite' voor, afgeleverd door de ambassade van de Democratische Republiek Congo te Brussel.

Betrokkene heeft bijgevolg niet op de vereiste manier de verwantschap bewezen en daarom wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Omwille van de schending

- van de artikelen 40bis en 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- van het artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- van het artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- van het artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens*
- van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- van het principe van goed beheer, de goede trouw bij handelingen, de duidelijke vergissing in beoordeling en de machtsoverschrijding*

DOORDAT de tegenpartij de aangevochten beslissing rechtvaardigt in volgende bewoordingen :

" (...)"

Eerste onderdeel: in verband met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

1) TERWIJL in het artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gestipuleerd « De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren. "

A. Aangaande de legaliteit van het geboorte-attest neergelegd door de belanghebbende

Dat enerzijds artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdend het Wetboek van internationaal privaatrecht voorziet § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1 ° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2 ° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3 ° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

Dat dient te worden gepreciseerd dat de belanghebbende met het oog op haar verzoek tot gezinshereniging heeft voorgelegd :

Haar paspoort;

Haar attest van weduwschap

Het certificaat van geboorte van haar schoonzoon, N.D.S.(...),

Een geboorte-akte,

Het geboorte-attest van haar kleinzoon, N.D.R.K.(...)

Het attest van onmogelijkheid een geboorteakte van haar kleinzoon, N.D.R.K. (...) neer te leggen,

De bewijzen van geldoverdrachten verricht door haar kleinzoon,

Dat, naast deze documenten, de belanghebbende haar attest van geboorte heeft meegedeeld en het attest van onmogelijkheid van geboorte afgeleverd door de Congolese diplomatieke overheden in België, zoals dit werd vereist;

Dat, overeenkomstig artikel 30 § 2, 2° en 3° van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht, het geboorte-attest van de belanghebbende evenals het attest van onmogelijkheid meegedeeld door de belanghebbende werden gelegaliseerd bij het Ministerie van Buitenlandse zaken;

Dat de aangevochten beslissing dienaangaande werd genomen in strijd met de trouw bij handelingen en het artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 doordat wordt gesteld dat de belanghebbende niet de band van verwantschap op de vereiste wijze heeft bewezen;

Dat bovendien in de wet van 9 mei 2007, waarbij bepaalde bepalingen van het Burgerlijk Wetboek werden gewijzigd teneinde het bewijs van de staat van personen te vergemakkelijken bij gebreke aan een akte van burgerlijke stand, in het artikel 4 stipuleert "Art. 4. Het artikel 70 van hetzelfde wetboek, gewijzigd door de wet van 4 mei 1999, wordt vervangen door volgende bepaling :

"Art. 70. Onverminderd artikel 61 kan de echtgenoot, in geval van onmogelijkheid of zware moeilijkheden om zich de akte van geboorte te verschaffen, deze vervangen door een akte van bekendheid, afgegeven door de vrederechter van zijn geboorteplaats of door die van zijn woonplaats. In geval van geboorte in het buitenland evenwel dient de echtgenoot die in de onmogelijkheid verkeert zich de akte van geboorte te verschaffen, een gelijkwaardig document over te leggen, afgegeven door de diplomatieke of consulaire overheden van het land van geboorte. In geval van onmogelijkheid of zware moeilijkheden om zich voornoemd document te verschaffen, kan hij de akte van geboorte vervangen door een akte van bekendheid afgegeven door de vrederechter van zijn woonplaats. "

Dat deze bepaling *mutatis mutandis* in casu van toepassing is ;

Aangaande de vereiste van een DNA-TEST

Dat anderzijds alinea 2 van het artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stipuleert dat : " (...) de minister of zijn gemachtigde kan overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren, "

Dat de wetgever aldus de DNA-test heeft voorzien als een laatste maatregel na elk ander middel van bewijs van verwantschap, met inbegrip van een onderhoud met het familielid en de burger van de Unie waarbij hij zich voegt;

Dat de tegenpartij nochtans beweert: "Om de verwantschap te bewijzen dient ofwel een DNA-test, afgenomen in een universitair ziekenhuis in België, ofwel een geboorteakte voorgelegd te worden dat gelegaliseerd is door de bevoegde autoriteiten in het land waar de akte werd opgeteld of door AMABEL, het consulaat-generaal van België of het ereconsulaat gevestigd in het land waar de akte werd opgemaakt."

Dat in casu de belanghebbende een verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend bij de kleinzoon van haar overleden echtgenoot die haar steeds ten laste heeft genomen;

Dat mevrouw N. immers de weduwe is van de heer N.R.(...), zijnde de grootvader van de heer N.D.R.K.(...);

Dat een volledig onderzoek van deze zaak aan de administratie zou hebben toegelaten te realiseren dat de belanghebbende in de onmogelijkheid is het bewijs van de verwantschap via een DNA-test te leveren;

Dat er bovendien geen enkel onderhoud met de geïnteresseerden werd georganiseerd zoals voorzien door de wetgever ;

Dat, door dit te doen, de tegenpartij heeft verzaakt aan haar plicht van zorgvuldigheid die wordt opgelegd aan elke administratieve overheid en dat zij een restrictieve interpretatie van de wet heeft gedaan ;

Dat dienaangaande «de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratie om tot een nauwkeurig onderzoek over te gaan van elke zaak en redelijk haar beslissingen te rechtvaardigen ... (Lagasse, D., « La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs, J.T., 1991, p.738) » ;

2) TERWIJL het artikel 52§1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stipuleert dat « Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

Dat in casu het feit dat de belanghebbende in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig was tot 15 mei 2010 laat veronderstellen, volgens de wettelijke bepaling, dat de verwantschapsband in casu voldoende werd bewezen;

Dat in dit stadium van de procedure de weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten omwille van het feit dat de belanghebbende niet voldoende de verwantschapsband met haar kleinzoon heeft bewezen de aangevochten beslissing niet kon rechtvaardigen;

Dat immers het artikel 45 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet dat « De aanvraag van vreemdelingen die een beroep wensen te doen op de bepalingen van dit hoofdstuk maar noch hun burgerschap van de Unie kunnen bewijzen overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, noch hun familieband overeenkomstig artikel 44, overweging genomen. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. »

Dat de vreemdeling die aldus niet de familieband heeft kunnen bewijzen, geen bijlage 19ter ontvangt noch het attest van immatriculatie zoals in casu het geval was ;

Dat dit deel van het middel gegrond is;

Tweede onderdeel; in verband met het bevel het grondgebied te verlaten

3) Terwijl het artikel 43 van de wet van 15 december 1980 stipuleert dat de binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid;

Dat het artikel 40 ter voorziet dat «De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich hij hem voegen.; Dat de aangevochten beslissing is voorzien van een bevel het grondgebied te verlaten;

Dat het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied aan de belanghebbende, zonder enige reden van openbare orde, neerkomt op het haar weigeren van het verblijf in België en de wettelijke bepaling van het artikel 43 van de wet van 15 december 1980 schendt;

4) TERWIJL het artikel 8 van het Verdrag van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet dat:

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven en zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van land's veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, »;

Dat de verzoekende partij door de aangevochten beslissing het voorwerp uitmaakt van een bevel het grondgebied te verlaten waarbij de onmiddellijke uitvoering ervan noodzakelijk tot gevolg heeft dat zij wordt gedwongen terug te keren naar haar land van oorsprong terwijl zij een stabiel familieleven met haar kleinzoon leidt die de Belgische nationaliteit heeft;

Dat deze maatregel zou leiden tot een uiteenbarsten van het familieleven van de verzoekende partij nu deze laatste gedwongen zou worden om naar haar land van afkomst terug te keren om er een verzoek in te dienen tot toelating van verblijf en gescheiden te blijven van zijn kleinzoon;

Dat de uitvoering van de aangevochten handeling bijgevolg van die aard is om ernstige schade toe te brengen aan de verzoekende partij die moeilijk kan worden hersteld, dat zij bovendien wordt gedwongen in de illegaliteit te leven teneinde de familie-eenheid te beschermen of dat haar wordt verhinderd met haar familie te leven en haar middelen te laten gelden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

Dat immers de uitoefening van de mogelijkheid om een beslissing tot weigering van verblijf te laten samengaan met een bevel tot het verlaten van het grondgebied, gestipuleerd in het artikel 52 §3 van de wet van 15 december 1980, in casu onverenigbaar is met het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens nu de belanghebbende in haar verzoek tot toelating van verblijf de

onmogelijkheid heeft benadrukt om naar haar land van afkomst terug te keren ingevolge het risico op uiteenvallen van haar familieleden terwijl zij een familieleden deelt met haar kind van Belgische nationaliteit;

Dat dienaangaande werd geoordeeld «In casu stelt de Raad vast dat verwerende partij krachtens het artikel 52§3 van het voormeld Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 beschikte over een simpele mogelijkheid om haar beslissing te laten samengaan met een bevel het grondgebied te verlaten en dat de verzoekende partij formeel in het verzoekschrift de verenigbaarheid betwist van het bevel het grondgebied te verlaten dat te hare aanzien werd genomen met het artikel 8 van het Verdrag van de Rechten van de Mens, in het bijzonder het uiteenbarsten benadrukkend van het stabiele familieleden dat zij heeft met haar kind, van Belgische nationaliteit, en de moeder van haar kind.

De Raad observeert dat de aldus geformuleerde betwisting ernstig is nu zij op precieze elementen slaat die enerzijds reeds expliciet werden vermeld in het verzoek tot toelating van verblijf van de verzoekende partij, waarvan de tweede verwerende partij kennis had, en anderzijds van die aard zijn om de fundamentele rechten te schaden die beschermd worden door internationale juridische instrumenten waarvan de Belgische staat deel uitmaakt." (arrest CCE n°29.089 van 25 juni 2009 » ;

Dat tenslotte de motivering « voldoende dient te zijn, dat wil zeggen volledig, precies en niet dubbelzinnig » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p.151;

Dat het aan de administratieve overheid toekomt, die beslist, om passend haar beslissingen te motiveren, door het geheel van de elementen van de zaak in beschouwing te nemen hetgeen in casu niet het geval is geweest;

Dat het middel dus ernstig is ;"

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in de toelichting bij haar enig middel in gebreke blijft in te gaan op de voorgehouden schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij gebreke van een weergave in de toelichting bij het enig middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel wordt geschonden, kan verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van deze opgeworpen schending onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), merkt verwerende partij op dat dit artikel bepaalt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, het bewijs dient te overleggen van de bloed- of aanverwantschap met de burger van de Unie bij wie hij zich voegt. Indien dit niet kan door middel van officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Unie die vervoegd wordt, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Verwerende partij zet uiteen dat artikel 30 van het WIPR verduidelijkt hoe een legalisatie wordt gedaan, namelijk door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld. Bij gebreke hiervan wordt de legalisatie gedaan door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse staat die de belangen van België in die staat behartigt, en bij gebreke hiervan door de minister van Buitenlandse Zaken. Verwerende partij meent dat verzoeksters bijzonder summier uiteenzetting, waarbij zij enkel stelt dat de door haar voorgelegde attesten werden gelegaliseerd door het ministerie van Buitenlandse Zaken, niet kan worden aangenomen. Overeenkomstig artikel 30 van het WIPR geschiedt een legalisatie door de minister van Buitenlandse Zaken pas bij gebreke van de eerste twee mogelijkheden.

Verzoekster kan ook niet onwetend zijn over deze legalisatie, aangezien de vereiste van de legalisatie door de bevoegde autoriteiten in het land waar de akte werd opgesteld, uitdrukkelijk wordt opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennis van de bepalingen van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekster licht niet toe waarom zij meent dat de verwijzing naar "de wet van 9 mei 2007" dienstig kan zijn ter ondersteuning van het middel. Verwerende partij merkt op dat deze bepaling slechts betrekking

heeft op de hypothese waarin men geen officieel document kan voorleggen, terwijl artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit hiervoor in een oplossing voorziet en dit artikel correct werd toegepast.

Vervolgens meent verzoekster dat artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit geschonden wordt omdat een DNA-test als vereiste wordt gesteld, terwijl dit pas als laatste maatregel kan dienen, en dat zij de weduwe is van de grootvader van haar kleinzoon, zodat er geen bewijs van verwantschap kan worden geleverd via DNA-test. Verwerende partij merkt op dat verzoekster deze schending aanvoert in samenhang met de schending van de formele motiveringsplicht. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster ontbeert volgens verwerende partij dus belang bij deze kritiek. De doelstelling van de formele motiveringplicht is bereikt.

Louter subsidiair merkt verwerende partij op dat de juridische beschouwingen in verzoeksters uiteenzetting niet pertinent zijn. Vooreerst merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat verzoekster een DNA-test dient te ondergaan, er wordt enkel een opsomming gegeven van de bij koninklijk besluit en in het WIPR voorziene mogelijkheid om de verwantschap wel te bewijzen. Het is pas in de derde alinea van de motieven dat wordt uiteengezet waaraan verzoekster niet voldoet, namelijk legde zij enkel een “attestation de naissance” en een “attestation d'impossibilité” voor, afgeleverd door de ambassade van de Democratische Republiek Congo te Brussel waarmee zij niet op de vereiste manier haar verwantschap heeft bewezen. Verzoekster kan dus niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, nu daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag worden vermeld en nu daarin duidelijk wordt opgenomen aan welke vereisten zij dient te voldoen om haar verwantschap te bewijzen.

Voor zoveel als nodig merkt verwerende partij op dat de vermelding met betrekking tot het afleggen van een DNA-test kan worden beschouwd als een overtollig motief, nu er voldoende andere motieven voorhanden zijn om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen.

Verzoeksters beschouwing dat een DNA-test de laatste maatregel is waarin artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit zou voorzien, strookt niet met de bewoordingen van dit artikel. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit voorziet immers niet in een voorrang van de erin opgesomde maatregelen (zie het gebruik van het woord “of”) zodat het de gemachtigde vrij staat om te beslissen tot welke maatregel hij overgaat.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, merkt verwerende partij op dat de feiten die tot de bestreden beslissing hebben geleid, niet weerlegd worden. Verzoekster betwist niet dat de documenten die zij heeft voorgelegd niet voldoen aan de wettelijke vereisten van legalisatie. Verwerende partij merkt op dat het enige twistpunt de bevoegdheid van de beslissende overheid lijkt te zijn die kan besluiten dat de verwantschapsband niet is aangetoond.

Verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk genomen werd door de bevoegde overheid en dat deze vermocht te beslissen dat de verwantschap niet wordt aangetoond.

Het is zo dat het verblijfsbeleid in België geregeld wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor de concrete administratieve uitvoering worden verder de gemeenten belast met een takenpakket. Zo zijn zij onder meer bevoegd om conform artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit een bijlage 20 af te geven. Deze bevoegdheidsverdeling belet niet dat de staatssecretaris bevoegd was om te beslissen over de verwantschapsband. Het feit dat gemeenten aangaande het vreemdelingenbeleid een zekere verantwoordelijkheid hebben, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* niet gerechtigd zou zijn geweest om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren middels een bijlage 20. Wanneer in de Vreemdelingenwet de gemeenten gelast worden met bepaalde bevoegdheden, kan die delegatie betekenen dat de lokale overheid zonder voorafgaande raadpleging van de Dienst Vreemdelingenzaken mag beslissen. Doch in het kader van een vestigingsaanvraag zoals *in casu* beschikken de gemeenten in geen geval over een exclusieve beslissingsbevoegdheid. De bestreden beslissing werd dan ook genomen door de bevoegde instanties die konden beslissen dat de verwantschapsband niet werd aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat dit overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet enkel zou toegelaten zijn in geval van schending van de openbare orde, merkt verwerende partij op dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet spreekt over burgers van de Unie en hun familieleden, terwijl niet vaststaat dat

verzoekster een familielid is van een burger van de Unie. Zij heeft haar verwantschap nog niet bewezen. Er kon haar dan ook geen enkel verblijfsrecht worden toegestaan op grond van deze hoedanigheid en verzoekster kan zich dan niet beroepen op bepalingen die werden ingevoerd ten gunste van Unieburgers en hun familieleden. Verzoekster valt niet onder de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de rechten van de mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De weigering van verblijf heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar familie wordt gescheiden, maar enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Dit artikel luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

2.4.1.1. Verzoekster voert aan dat zij ondermeer getuigschriften van geboorte heeft neergelegd van haar schoonzoon, van haarzelf en van haar kleinzoon en getuigschriften van onmogelijkheid om een geboortakte voor te leggen van haar kleinzoon en van zichzelf. Zij meent dat deze attesten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR zijn gelegaliseerd, namelijk door het ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster verwijst tevens naar analogie naar het nieuwe artikel 70 van het Belgisch Burgerlijk wetboek (hierna: BW).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster geboortecertificaten heeft voorgelegd van haar en van haar kleinzoon, allebei afgeleverd op 17 november 2009 door de Congolese ambassade in België en een attest “van onmogelijkheid” om een geboortecertificaat inzake verzoekster af te leveren, gezien de vernietiging van de archieven en de registers van burgerlijke stand, eveneens afgeleverd op 17 november 2009 door de Congolese ambassade in België. Op deze drie stukken heeft een ambtenaar van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken de handtekening van de Congolese consul gelegaliseerd. Op de twee geboortecertificaten werd tevens de vermelding aangebracht dat de FOD Buitenlandse Zaken van mening is dat dit document geen akte is van burgerlijke stand en niet geldig een voor eensluidend verklaarde kopie of een uittreksel van de originele akte kan vervangen. Verzoekster heeft ook een attest “van onmogelijkheid” voorgelegd om een overlijdensakte van haar echtgenoot (grootvader van de referentiepersoon) voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit diende verzoekster officiële documenten voor te leggen overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1

Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2

De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3 De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Verzoekster meent dat zij documenten heeft voorgelegd die zijn gelegaliseerd overeenkomstig artikel 30 § 2, 2° en 3° van het WIPR. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Om de verwantschap te bewijzen dient ofwel (...) ofwel een geboortecertificaat voorgelegd te worden die gelegaliseerd is door de bevoegde autoriteiten in het land waar de akte werd opgesteld of door AMABEL, het consulaat-generaal van België of het ereconsulaat gevestigd in het land waar de akte werd opgemaakt. Betrokkene legde echter slechts een 'attestation de naissance' en een 'attestation d'impossibilité' voor, afgeleverd door de ambassade van de Democratische Republiek Congo in Brussel. Betrokkene heeft bijgevolg niet op de vereiste manier de verwantschap bewezen”.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster niet betwist dat zij geen geboortecertificaat heeft voorgelegd, maar enkel geboortecertificaten en een attest van onmogelijkheid om een geboortecertificaat voor te leggen, afgeleverd door de Congolese ambassade in België. Het betreft *in casu* dus geen buitenlandse authentieke akten die kunnen gelegaliseerd worden overeenkomstig artikel 30 van het WIPR.

De omstandigheid dat de handtekening van de consul van de Congolese ambassade te Brussel op deze drie attesten werd gelegaliseerd door een ambtenaar van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken, brengt niet mee dat deze attesten de status van een akte van burgerlijke stand zouden verkrijgen. De vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster slechts een “attestation de naissance” en een “attestation d'impossibilité” voorlegt en dat zij hiermee niet op de vereiste manier de verwantschap bewijst, vindt bijgevolg steun in de stukken van het dossier.

Waar verzoekster naar analogie verwijst naar artikel 70 van het BW onder het hoofdstuk “Akten van aangifte en akten van het huwelijk”, dat bepaalt dat voor de aanstaande echtgenoot een geboortecertificaat kan worden vervangen door een akte van bekendheid afgegeven door de vrederechter, of door een gelijkwaardig document, afgegeven door de diplomatieke of consulaire overheden van het land van geboorte, merkt de Raad op dat verzoekster niet zomaar de voorschriften die gelden voor de aangifte van een huwelijk in België kan vergelijken met de voorschriften die gelden inzake het bewijs aangaande

de bloed- of aanverwantschap met een burger van de Unie of een Belg die een vreemdeling begeleidt of bij wie hij zich voegt overeenkomstig de vreemdelingenwetgeving. In de vreemdelingenwetgeving, meer bepaald in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, wordt immers uitdrukkelijk bepaald hoe een vreemdeling zijn verwantschap met een Belg of burger van de Unie kan bewijzen en er worden hiertoe verschillende mogelijkheden opgesomd. Verzoekster brengt geen reden aan waarom deze bepaling niet op haar van toepassing zou zijn maar eerder een bepaling uit het BW die handelt over akten voor te leggen bij huwelijksaangiften. De verwijzing van verzoekster naar artikel 70 van het BW kan niet worden aangenomen.

2.4.1.2. Verzoekster voert aan dat de DNA-test voorzien in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit voorzien is als laatste maatregel, na een onderhoud met het familielid en de EU-burger of de Belg en na elk ander onderzoek dat als noodzakelijk wordt geacht. Verzoeker meent dat de vermelding in de bestreden beslissing dat om de verwantschap te bewijzen een DNA-test vereist is of een gelegaliseerde geboorteakte, niet strookt met de bewoordingen van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekster stelt dat zij de weduwe is van de grootvader van de kleinzoon-referentiepersoon, zodat zij in de onmogelijkheid is om het bewijs van verwantschap te leveren via een DNA-test. Verzoekster meent dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is door het niet organiseren van een onderhoud met haar en haar kleinzoon. Verzoekster voert in dit verband ook de schending aan van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991.

Uit de bewoordingen van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, zoals onder punt 2.4.1. weergegeven, blijkt dat er inderdaad een zekere rangorde is in het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband, zij het niet in de zin die verzoekster voorhoudt. Er wordt immers vermeld dat “*indien*” de verwantschap niet kan worden bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Hieruit blijkt dat eerst moet worden gepoogd de verwantschap te bewijzen middels officiële documenten. Daarna kan dan rekening worden gehouden met andere geldige bewijzen. Vervolgens wordt vermeld dat “*indien dat niet mogelijk is*”, de minister of zijn gemachtigde kan overgaan tot of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Uit het gebruik van het woordje “*of*” blijkt dat de minister of zijn gemachtigde verschillende mogelijkheden heeft nadat blijkt dat het niet mogelijk is om rekening te houden met andere geldige bewijzen. De gemachtigde kan overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Unie “*of*” tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. Hieruit blijkt dat de gemachtigde niet eerst een onderhoud dient te hebben met de familieleden vooraleer een ander onderzoek wordt gevoerd. Ook het gebruik van het woord “*kan*” overgaan of laten overgaan tot een onderhoud wijst erop dat de gemachtigde hiertoe niet verplicht is. De bewering van verzoekster dat een DNA-test slechts de laatste maatregel is na elk ander bewijsmiddel, kan bijgevolg niet worden aanvaard.

Verzoeksters opmerking dat er *in casu* geen bloedband is en dat daarom een DNA-test geen oplossing biedt, is correct. De bestreden beslissing bevat echter voldoende andere motieven die de beslissing kunnen schragen. Er wordt immers op gewezen dat de verwantschapsband niet afdoende is bewezen en dat er een gelegaliseerde geboorteakte kan worden voorgelegd, verzoekster legde echter enkel een “*attestation de naissance*” voor en een “*attestation d’impossibilité*” afgeleverd door de ambassade van de Democratische Republiek Congo te Brussel, waardoor ze niet op de vereiste manier de verwantschap bewijst. Uit hetgeen voorafgaat, is gebleken dat dit motief steunt op de gegevens van het dossier. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De schending van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen.

Verzoekster voert aan dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden wordt door niet in een onderhoud te hebben voorzien. De Raad herhaalt dat uit het gebruik van het woord “*kan*” in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat dit onderhoud geen verplichting is. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat er een verplichting zou zijn

om een onderhoud te hebben, zodat niet kan worden gesteld dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de verwantschap werd niet afdoende bewezen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4.2. In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 § 1 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

*Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.
(...).”*

Verzoekster voert aan dat het feit dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, volgens deze bepaling laat veronderstellen dat de verwantschapsband *in casu* was bewezen. Artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit schrijft immers voor dat de aanvraag van vreemdelingen die hun familieband overeenkomstig artikel 44 van hetzelfde besluit niet kunnen bewijzen, niet in overweging wordt genomen en dat een bijlage 19*quinqüies* wordt afgeleverd. Verzoekster stelt dat, nadat haar een attest van immatriculatie was gegeven overeenkomstig artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, het motief dat de verwantschapsband niet werd bewezen de bestreden beslissing niet meer kon rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op de bijlage 19ter wordt vermeld dat het bewijs van de verwantschap wordt geleverd door een gelegaliseerd geboorte-uittreksel van de kleinzoon, afgeleverd op 17 november 2009 te Brussel, een geboorte-uittreksel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de zoon afgeleverd op 23 september 1998 te Brussel, een attest van onmogelijkheid en een attest van weduwschap afgeleverd op 20 november 2009 te Brussel. Als opmerking wordt hierbij gevoegd dat verzoekster gehuwd is geweest met de grootvader van de referentiepersoon.

Uit de stukken die bij deze bijlage 19ter worden gevoegd, blijkt dat het geboortetest van de kleinzoon wordt bedoeld, afgeleverd door de Congolese ambassade te Brussel op 17 november 2009 en waarbij de gemachtigde van de FOD Buitenlandse Zaken heeft vermeld dat dit document geen akte van burgerlijke stand is en niet geldig een voor eensluidend verklaard afschrift of een uittreksel uit de originele akte kan vervangen. In de bestreden beslissing wordt dit attest niet aanvaard als bewijs van de verwantschapsband.

Uit de stukken van het dossier blijkt dus dat de gemeente er ten onrechte is van uitgegaan dat de verwantschapsband bewezen is. De Raad merkt echter op dat het oordeel over het bewijs van deze

verwantschapsband niet voorbehouden is aan de gemeente maar dat ook de gemachtigde van de staatssecretaris hierover kan oordelen, gelet op de bewoordingen van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit. Hierin wordt bepaald dat, eens de aanvrager alle vereiste documenten heeft overgemaakt, het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze heeft dan de bevoegdheid het recht op verblijf te erkennen (artikel 52, § 4, tweede lid) of het niet te erkennen (artikel 52, § 4, vijfde lid).

De Raad merkt op dat verzoekster er geen belang bij heeft aan te voeren dat, in het geval van een niet bewezen verwantschapsband of partnerschapsband, haar geen attest van immatriculatie mocht worden afgegeven en dat haar aanvraag niet in overweging mocht worden genomen. Verzoekster heeft immers inmiddels kunnen genieten van enkele maanden legaal verblijf waardoor zij ongestoord bij haar familie kon verblijven.

Nu blijkt dat de verwantschap nog niet bewezen was en dat het attest van immatriculatie ten onrechte aan verzoekster werd afgeleverd, stond er niets de gemachtigde van de staatssecretaris in de weg om de verwantschapsband van verzoekster te onderzoeken in het kader van de behandeling van de aanvraag en het verblijf niet te erkennen op basis van artikel 52 § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. De schending van artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen.

2.4.3. In een “tweede onderdeel”, dat als een derde onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3° (...)

4° (...).”

Verzoekster voert terecht aan dat dit artikel middels artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is op de familieleden van een Belg.

Verzoekster voert aan dat het afleveren van een bevel aan verzoekster, zonder enige reden van openbare orde, neerkomt op het weigeren van verblijf aan verzoekster en een schending inhoudt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn, op basis van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit de bevoegdheid om het recht op verblijf niet te erkennen. Aan de aanvrager wordt dan de beslissing ter kennis gebracht door “*de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat*”. In het geval van de niet erkenning van het verblijf kan dus aan de aanvrager overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis worden gebracht.

Waar verzoekster aanvoert dat haar slechts een bevel mocht worden gegeven mits het inroepen van redenen van openbare orde, gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft dat aan familieleden van een burger van de Unie of van een Belg het verblijf slechts kan worden geweigerd om

redenen van openbare orde, merkt de Raad op dat verzoekster door de bestreden beslissing niet erkend wordt als een familielid van een Belg. In de bestreden beslissing wordt er immers uitdrukkelijk op gewezen dat de verwantschapsband met haar Belgische kleinzoon niet is bewezen en dat verzoekster daarom niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie of van een Belg.

Nu verzoekster (nog) niet kan beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie of van een Belg in de zin van artikel 40*bis*, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, kan zij zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, die enkel gelden voor familieleden van een burger van de Unie of van een Belg.

De schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. In wat als een vierde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster meent dat de gedwongen scheiding van haar kleinzoon een schending uitmaakt van dit artikel. Verzoekster voert tevens aan dat zij door de verwijdering van het grondgebied gedwongen wordt in de illegaliteit te leven of verhinderd wordt haar middelen te laten gelden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster voert tevens aan dat zij in zijn aanvraag *“de onmogelijkheid heeft benadrukt om naar haar land van afkomst terug te keren ingevolge het risico op uiteenvallen van haar familieleden terwijl zij een familieleden deelt met haar kind van Belgische nationaliteit”*.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster in september 2009 op drieënzeventigjarige leeftijd België is binnengekomen om haar Belgische tweeëndertigjarige kleinzoon te bezoeken die in België woont. Er kan bijgevolg niet vanzelfsprekend worden aangenomen dat verzoekster een “gezin” vormt met deze meerderjarige Belgische kleinzoon. Bovendien heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat de verwantschapsband met deze kleinzoon niet afdoende is aangetoond.

Daargelaten de vraag of verzoekster een gezin vormt met deze kleinzoon, merkt de Raad op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé- en familiaal leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat deze inmenging een aantasting van haar familiaal leven uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt het verblijf aan verzoekster geweigerd omdat zij niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat verzoekster de verwantschap met de Belgische kleinzoon niet afdoende heeft bewezen. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft vastgesteld dat verzoekster de verwantschap niet afdoende heeft aangetoond.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na en is door de wet voorzien en de verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde en is nodig in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een meerderjarige Belgische kleinzoon zou hebben, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- en familiaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verwerpt haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kleinzoon wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit vooreerst voort dat verzoekster niet op de vereiste manier de verwantschap heeft bewezen en vervolgens dat verzoekster tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op haar eigen situatie. Dit arrest heeft betrekking op een zeer jong minderjarig kind, wat *in casu* niet het geval is, en op een aanvraag die vergezeld ging van een expliciete vermelding van precieze elementen, wat *in casu* evenmin het geval is. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing en dat de bewering van verzoekster dat zij in haar aanvraag de onmogelijkheid van terugkeer heeft benadrukt, niet steunt op de stukken van het dossier.

Waar verzoekster aanvoert dat zij gedwongen wordt in de illegaliteit te leven om haar familieleden te kunnen uitoefenen, merkt de Raad op dat dit niet het gevolg is van de bestreden beslissing. Indien verzoekster immers gevolg geeft aan het bevel, dient zij niet in de illegaliteit te leven. Bovendien worden in de bestreden beslissing andere mogelijkheden opgesomd om de verwantschapsband te bewijzen, zodat verzoekster steeds een nieuwe aanvraag kan indienen. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoekster die 73 jaar is, tot september 2009 in Congo verbleef en tot dat moment geen familieleden in België heeft gehad.

Waar verzoekster aanvoert dat zij na een verwijdering van het grondgebied haar middelen niet zou kunnen laten gelden bij de Raad, merkt de Raad op dat verzoekster niet persoonlijk dient te verschijnen in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat verzoekster zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat van haar keuze.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.4.5. Waar verzoekster ten slotte de schending aanvoert van "*het principe van goed beheer, de goede trouw bij handelingen, de duidelijke vergissing in beoordeling en de machtsoverschrijding*" wijst de Raad

erop dat verzoekster de schending van deze begrippen niet met concrete gegevens uiteenzet, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. WELLENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET